

пани и тенекии, кучешки лай и чести пушечни гърмежи. Падна много дивечъ. Хайката търсѣше вълци, дори още по-опредѣлено — вълчицата. Но тя не прощаваше нито на зайцитѣ и лисицитѣ, нито на пороветѣ и язовцитѣ. Надъ горитѣ и между дърветата се вдигаха и отлитаха надалече ята подплашени птици.

Презъ нощта на тази день вълчицата се връщаше къмъ леговището си рано, преди първата предутринна бѣлезнина на небето. Тя се промъкваше направо презъ гжстацитѣ, по известни само ней потайни пжтеки. Презъ развиделялата гора минаваше неясенъ призракъ. При лекия шумъ и пръсене на сухи вейки бавно се промъкваше смжтна жива маса, сякашъ напредъ се движеха въ борба две сжщества — бѣло и черно. Така бѣше: черно — вълчицата, бѣло — изплашена до смъртъ, ранена и кървава овца. На нѣкои мѣста вълчицата подкарваше овцата ловко напредъ, другаде я влачеше презъ храститѣ, а по останалия пжтъ я мъкнѣше метната върху яката ѝ шия.

Съмваше, когато достигнаха леговището. На изтокъ надъ върховетѣ на дърветата трептѣше червено небе, кръстосано отъ бѣлитѣ копия на слънцето. Вълчицата сдрави овцата, повали я, извърна глава къмъ дървото и издаде лекъ, нѣженъ призивъ — нѣщо срѣдно между лай и скимтене. Тутакси отъ дупката изкочиха едно презъ друго шесттѣ малки. Тѣ бѣха сънени още, мѣтаха се смѣшно едно презъ друго, падаха по грѣбъ и по очи, но този пжтъ като че ли не виждаха старата, майка си. Очитѣ имъ бѣха въ плячката. Тѣ се нахвърлиха върху живата още повалена овца, нѣкои се покачиха отгоре ѝ, а едно — най-силното и смело мжжко — вкопчи зжби въ гърлото ѝ. Майката го отблѣсна съ енергиченъ жестъ, лизна го нѣжно по влажната муцунка и сама се нахвърли на жертвата. Съ страшенъ ударъ на якитѣ си челюсти тя разкжса корема ѝ, окървавенитѣ вжтрешности изпаднаха на земята, овцата нададе предсмър-